

[Aksel Larsen.]

sker, der mangler ordentlige boliger, eller så længe man ikke bare nogenlunde godt tænker på, hvad der skal ske med den ungdom, hvis uddannelse og beskæftigelse er en betingelse for, at vi kan bygge Danmarks fremtid.

Jeg ved blot, at et land som Danmark, der trods alt — også trods de uhyre store fejl, der er begået politisk og økonomisk efter krigen — har klaret sig så godt, som tilfældet er, er i stand til at ofre adskilligt mere på ungdommens uddannelse, på den sociale forsyning, på befolkningens velfærd, er i stand til at udvikle sin industri og sit landbrug yderligere, sikre beskæftigelse til alle og at lette skattebyrden dér, hvor lettelse af skattebyrden tiltrænges. Om det vil ske, afhænger naturligvis af, hvorvidt viljen til at føre den rette politik er til stede, men jeg synes, at den politik, der er ført gennem den sidste halve snes år, er et levende bevis på, at man har handlet forkert. Man har ikke hjulpet Danmark ud af de vanskeligheder, der har været, de eksisterer stadig væk, og derfor burde man slå om og føre en anden politik i overensstemmelse med, hvad vi kommunister har påpeget er muligt og nødvendigt.

Jeg behøver ikke nu på ny at gå ind på dette. Jeg har fremdraget kendsgerningerne om årsagerne til Danmarks valutavanskeligheder, jeg har påpeget, at det skyldes en skæv og forfejlet udenrigshandelspolitik. Jeg har påpeget, at denne hænger sammen med vor udenrigspolitik i almindelighed, og at en revision på disse områder er en betingelse for, at forholdene virkelig kan blive bedre. Jeg vil samtidig føje til, at når staten år for år har 400-500 mill. kr. i overskud, når man år for år kan ofre 1 milliard kr. eller mere på militærvæsenet, skal ingen komme og fortælle, at dette land er så fattigt, at det ikke kan ofre de beskedne beløb på sociale forbedringer og skattelettelser, som vi kommunister har stillet forslag om.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Bundvad, at jeg kan ikke gøre for, at han nu er på flugt fra det, han startede med i sin tale i går. Da ville han bevise noget om kommunisternes stilling, og så begyndte han en citatkrig, hvor han misbrugte cita-

terne, og da jeg stillede tingene i deres rette relief og kom med de udførlige citater af kommunistisk partis beslutninger — nå, ja, så førte det altså til, at det ærede medlem hr. Bundvad i dag løb fra det hele. Nu har han kun én ting at sige: at Aksel Larsen har ikke bevist, at kommunisterne i Danmark har en selvstændig mening. Nej, det tror jeg ikke vi behøver at bevise; derom taler kendsgerningerne. Det, det drejer sig om, er, at de, som i kraft af talefriheden her i tinget og ytringsfriheden her i landet har så travlt med at påstå, at vi kommunister får vore meninger foreskrevet udefra, fremsætter disse påstande uden at levere bevis for dem. Det burde være det ærede medlem hr. Bundvads sag at bevise, at den politik, vi kommunister er talsmænd for her i Danmark, den politik, vi anbefaler bør føres af Danmark og for Danmark og i Danmark, ikke er i dansk interesse. Hvis det ærede medlem hr. Bundvad kan levere noget, der ligner et sådant bevis, bliver der mening i diskussionen, og kan han ikke det, synes jeg, han skulle holde op med sine påstande.

Det synes jeg også, han skulle gøre, fordi der må dog være visse skygger, der skræmmer ham. Nu har vi i aftes hørt den højtærede forsvarsminister tale om årsagen til, at offentligheden ikke får besked om de planer, man har vedrørende den kommende militærordning, og fremsætte nogle betragtninger i øvrigt. Men hvad fremgik der af denne tale? At dels er der arbejdsmæssige vanskeligheder, dels har man ikke haft tid til at forelægge forsvarsudvalgets foreløbige betænkning i grupperne, og derfor må folkettinget ingenting få at vide, men dels — og det er det væsentlige — er der i den sidste tid dukket op såkaldte amerikanske tilbud om moderne våben, og fra NATO er der kommet henstilling om at vente med at udarbejde endelig betænkning om forsvarsordningen. Det væsentlige er altså, at fra fremmed magt er der kommet henstilling til regeringen og formentlig til folketingets flertal om at vente og indrette det danske militærvæsen på en anden måde end hidtil. Det er den væsentlige grund, man anfører for, at man ikke før valget kan give vælgerne besked om sine planer. Jeg synes, at dette tyder på en ubehagelig afhængighed af